

CAMERATA OBERTURA

Obres de W.F. Bach, els germans Pla
i Nicolas Dalayrac

Diumenge 29 de gener de 2017, 19 h

Capella de l'Esperança
c/ Palma de Sant Just, 2
Barcelona

Entrada: Taquilla inversa

PROGRAMA

Adagio i fuga en Re menor F.65 W. F. Bach
(1710-1784)

Concert per a dues flautes en Re major Joan i Josep Pla
(1720-1775)
(1728-1762)

I. Allegro
II. Largo
III. Allegro

Carles Bueno, flauta primera
Federico Sánchez, flauta segona

"Le petit soupir, ou l'Abbé qui veut parvenir" N. Dalayrac
Opéra-comique en un acte (1781) (1753-1809)

Obertura
I. Ària (Finette)
II. Duo (Oficial, Abat)
III. Duo (Oficial, Abat)
IV. Ària (soprano)
V. Vaudeville (Zélie, Frontin, Finette)
VI. Duo (Oficial, Abat)
VII. Quartet (Hébé, Zélie, Abat, Oficial)

Maite Arciniega, soprano (Finette, Hébé)
Jessica Luis, soprano (Zélie)
Jesús Piñeiro, tenor (Abat)
Víctor Najas, tenor (Oficial, Frontin)

Arnau Aina, transcripció i traducció de l'obra
Camerata Obertura
Nacho Cantalejo, director

NOTES AL PROGRAMA

Els "Pergolesi catalans" i l'opéra-comique francesa

El nou estil operístic sorgit a partir de la dècada de 1720 a Nàpols, divulgat amb èxit immens per tot Europa a través d'una xarxa de teatres escampats arreu del continent, amb compositors, músics i cantants itinerants, es constituí com la base d'un nou estil musical que avui dia ens és conegut a través de les obres dels compositors més importants de la segona meitat del segle XVIII (J. Haydn i W.A. Mozart). Un dels compositors més influents d'aquest nou estil teatral fou Giovanni Battista Pergolesi (1710-1736).

El "Concert per a dues flautes en Re Major" dels germans Pla, Joan (ca. 1720-1775) i Josep (1728-1762), fou escrit vers el 1754. És, en realitat, l'adaptació d'una primitiva versió per a dos oboès (aquests músics foren oboïstes) divulgada amb èxit per tot Europa, una excel·lent mostra de la influència que exercí l'òpera napolitana en la música instrumental. Les referències al llenguatge operístic de l'època s'aprecien en la separació de la part cantant (en aquest cas, a càrrec de les flautes) d'una part acompanyant, ben discreta, a càrrec de l'orquestra; en la facilitat de dictat i en la repetició de motius breus i característics, com els tresets. Es conserva el diàleg entre els solistes i l'orquestra, d'empremta vivaldiana, però ja organitzat en un esquema rudimentari de sonata. Com en una obertura d'òpera, el segon moviment contrasta amb el moviment inicial pel seu mode menor, per la seva major brevetat i per l'ús continuat d'un breu motiu "sospirant" que ja s'anuncia des de l'inici pels violins, reprès per les flautes a l'inici del seu solo i que es constitueix en un clixé estilístic típic.

El tercer moviment final retorna al caràcter del moviment inicial però mostrant el compàs ternari típic dels darrers moviments de les obertures operístiques que precedien les òperes. En moments oportuns del discurs s'esperava que els instrumentistes executessin passatges improvisats, com si fossin cantants. Doncs bé, aquí tenim tres cadences inèdites, compostes i preparades pels nostres flautistes!

NOTES AL PROGRAMA

Els germans Pla, lleidatans, foren compositors de música de cambra i excel·lents instrumentistes (especialment d'oboè). Les seves obres foren publicades a Londres i París i difoses arreu, des de Milà fins a Estocolm passant per Alemanya i Madrid. També exerciren pels volts de 1752 com a professors a la Capella i Cambra del Rei de França (fent concerts privats davant la Reina, que n'estava encantada). El cognom Pla arribà a ser italianitzat i germanitzat ("los señores Plads"). Però que consti: aquests genis eren de Balaguer. Així que, humilment, avui i des d'aquí els reivindicuem!

L'opéra-comique francesa és un gènere líric que alterna diàlegs parlats i escenes cantades, cosa que la fa similar a la sarsuela espanyola o el singspiel alemany. Malgrat el seu nom, no té per què tenir un desenllaç feliç ja que no s'ha de confondre amb la versió francesa de l'Opera buffa italiana del segle XVIII, que en francès s'anomena "opéra bouffon".

Concedint cada cop major amplitud a l'aparell escènic i envaint les fórmules característiques de l'òpera seriosa, l'opéra-comique no arribà a diferenciar-se d'aquesta més que en el caràcter menys pompós dels arguments (un discurs més lliure i natural) i la lleugeresa de la música (un estil més teatral). Amb freqüència l'afer còmic no juga cap paper en aquest gènere.

La música es basa sovint en melodies populars. La forma més habitual de cant serà el vaudeville (cançó per a una sola veu, utilitzant la mateixa música per a les diverses estrofes). Més tard el vaudeville serà substituït per l'arietta, on la melodia ja és inventada i no d'origen popular. Gairebé mai trobarem àries da capo, abunden més els duos i els conjunts vocals (trios, quartets...).

L'estil de l'obra que ens ocupa demostra un gran coneixement tant de l'òpera francesa (Grétry, Méhul) i italiana (Cimarosa, Sacchini, etc) com del simfonisme clàssic (Haydn i Mozart). Com que el llibret de l'obra s'ha perdut, desconeixem la trama exacta i el nom d'algun dels personatges que hi intervenen. Tampoc ens consta que existeixi al món cap gravació d'aquesta peça. El que sentíreu, doncs, potser fa més de 200 anys que no se sent. Tota una primícia!

NOTES AL PROGRAMA

Sabem que aquesta obra fou la primera o segona òpera que va escriure Nicolas Dalayrac (1753-1809) i fou representada en concert privat per a la cort de Versalles al palau del baró Besenval, rebent una càlida acollida. Fou la mateixa reina Maria Antonieta (que 8 anys després perdria el cap a la Revolució Francesa) qui animà Dalayrac a escriure més òperes, iniciant així una prolífica carrera en aquest camp. Fins a 49 òperes còmiques va arribar a escriure, a raó d'unes 2 o 3 per any, en el període 1781-1809. Prèviament Dalayrac havia tingut un gran èxit escrivint quartets de corda.

També sabem que el llibretista, Billardon de Sauvigny (1738-1812), col·laborà en posteriors òperes de Dalayrac. I que aquesta era present al Volum I del recull de 23 comèdies en 6 volums de Sauvigny titulat *"Les après-soupers de la société, petit théâtre lyrique et moral sur les aventures du jour"* (1783).

Pel que fa a l'estructura, el que trobarem a l'obra és un conjunt d'àries (vaudevilles), duos i un quartet vocal com a conclusió final.

Finette és la donzella de Zélie i és qui exposarà en primer lloc la temàtica sensual de l'obra, contraposant natura i cultura.

Seguidament, els dos diàlegs entre l'Abat i un oficial militar sobre les seves vides, les dones i el celibat no tenen pèrdua, aportant un to irreverent. D'aquests diàlegs en surt el títol de l'obra ("...l'abat que volia progressar").

L'ària següent ens planteja dubtes. Sabem que la canta una soprano però no sabem qui. A l'ària es menysprea la vida pastoril i es recomana dedicar-se a l'amor. Podria ser la dama Hébé qui parla, l'aristòcrata que organitza el petit sopar convidant a la resta de personatges? (Recordem que a la mitologia grega Hébé era la deessa de la joventut i servia nèctar als déus). Sabem que l'elegant Hébé és molt influent, capaç de posar de moda l'Abat... O es tracta de Zélie, la mestressa? O la mateixa Finette, parlant amb el mosso Frontin? O un nou personatge amb funcions de veu en off que encarrila la trama? Us deixem a vosaltres l'elecció final...

NOTES AL PROGRAMA

Just després arriba l'ària que suposa el clímax de la trama. Zélie, la mestressa de Finette, es lliura a l'Abat, del qual no sabem si buscava aquest amor o senzillament fer fortuna. Frontin, mosso al servei de Zélie, procura al seu torn seduir Finette induint-la a seguir l'exemple de la mestressa.

Que Zélie sucumbeixi als encants de l'Abat despertarà en l'Oficial militar la nostàlgia de temps innocents (i certs remordiments?) que contagiaran l'Abat, però per poca estona. El quartet final, més vital i àgil, sembla més aviat una reafirmació de la màxima "Carpe Diem".

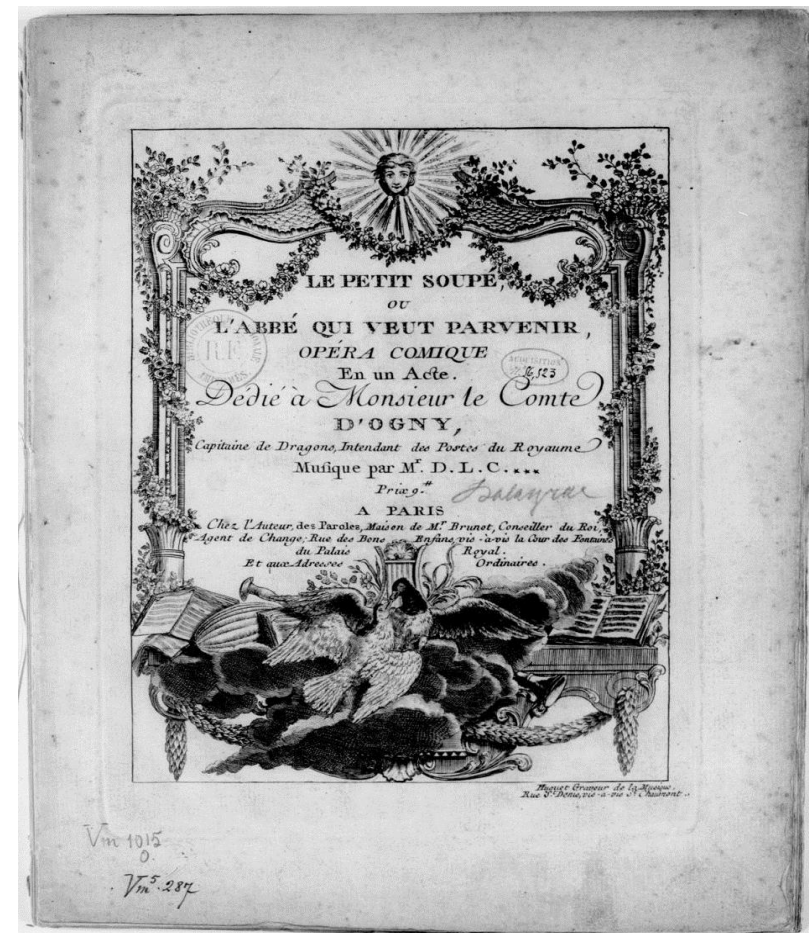
Els recitatius del llibret que no tenim ens aclaririen més la trama. Però el que es fa evident, independentment de la trama, és la facilitat teatral del compositor. L'obertura i tots els finals resulten típicament teatrals, les àries són altament cantabile i festives, alternant el to pastoril amb reiteracions i modulacions a menor que donen un punt més intens i dramàtic a les estrofes, sense perdre mai un aire popular en tot plegat.

Jutgeu vosaltres, sense perdre el cap, si tenia fusta o no en Dalayrac...

Agraïm al nostre amic i col·laborador Arnau Aina Cabistany la recerca, traducció del text i transcripció sencera del manuscrit de Dalayrac (actualment disponible a la Biblioteca Nacional de França, versió de 1781). A la nostra web tenim una petita monografia sobre l'obra, molt didàctica, que us podeu descarregar de forma gratuïta, gentilesa de l'Arnau.

Francesc Marín, "continuo" de la Camerata Obertura, musicòleg i professor de Música a l'Institut Júlia Minguell de Badalona.
Marga Gratacós, concertino de la Camerata Obertura.

Le petit soupé, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

Le petit soupié, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

I. Air (Finette)

À Paris l'esprit vient trop tôt. Vanité de fillette
est cause qu'on sait le mot avant la chose.
Au village, où l'on est plus sot, nature autrement en dispose:
on sait la chose avant le mot.

Il est un autre mot sacré, mot qui rend la chose efficace
et qui doit être dit en face, dit en face à son curé.
Un beau jour que je vis Pierrot ne sais comment amour fut cause:
qu'il eut la chose avant le mot.

En jouant, lui qui n'est pas sot, voulut dire le mot pour rire.
Ce mot-là c'est bon quand on cause.
"Tais-toi donc -lui fis-je-, Pierrot, le mot ne fais rien à la chose,
la chose vaut mieux que le mot".

II. Duo (Officier, Abbé)

Abbé, Officier: Ah, que le célibat est un cruel état!

L'Officier: conçois ce qu'il me coûte

L'Abbé: chacun connaît le sien

L'Officier: le tien bourreau, le mien est bien plus dur
sans doute

L'Abbé: mais le maudit rabat me met sur le grabat,

j'y gagnerai la goutte

L'Officier: as-tu si peu de cœur? je m'en ferais honneur

L'Abbé: j'y gagnerai la goutte

L'Officier: as-tu si peu de cœur?

L'Abbé: et moi je la redoute

Els dos: Ah, que le célibat est un cruel état!

El petit sopar, o l'Abat que volia progressar (1781)

I. Ària (Finette)

A París la intel·ligència ve massa aviat. La vanitat d'una noia
és deguda a que hom sap la paraula abans que la cosa.
A poble, on s'és més ximplet, natura altrament disposa:
la cosa és coneguda abans que la paraula.

Hi ha una altra paraula sagrada, paraula que fa la cosa eficaç
i que ha de ser dita a la cara, dita en cara al seu sacerdot.
Un bon dia que vaig veure en Perot no sé com amor va ser causa:
tenia la cosa abans que la paraula.

Tot jugant, ell que no és pas ximple, va voler dir la paraula per riure.
Aquesta paraula és bona quan es parla d'alguna cosa.
"Calla ja -li vaig dir-, Perot, la paraula no fa res a la cosa,
la cosa val més que la paraula".

II. Duo (Oficial, Abat)

Abat, Oficial: Ah, que el celibat és un cruel estat!

L'Oficial: entén el que em costa

L'Abat: cadascú coneix el seu

L'Oficial: el teu (és) botxí, el meu és més dur
sens dubte

L'Abat: però el maleït alçacoll m'aferra al llit,

hi guanyaré la gota

L'Oficial: de debò tens tan poc cor? jo m'en faria honor

L'Abat: hi guanyaré la gota

L'Oficial: de debò tens tan poc cor?

L'Abat: jo la temo

Els dos: Ah, que el celibat és un cruel estat!

Le petit soupé, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

L'Officier: J'aime la gloire...

L'Abbé: ... et moi l'aisance

L'Officier: mon goût est de servir

mon Prince et la beauté

L'Abbé: je vois tout à peu près avec indifférence

hors ma fortune et ma santé

L'Officier: eh bien! malgré celà dans l'état militaire

L'Abbé: eh bien! malgré celà sous le petit collet

L'Officier: c'est un fait

L'Abbé: c'est un fait

Els dos: et c'est un fait, et c'est un fait!

L'Abbé: je crève de fatigue

L'Officier: et moi de ne rien faire

Els dos: Ah, que le célibat est un cruel état!

III. Duo (Officier, Abbé)

L'Abbé: Il va que un bénéfice quand je me fais Abbé et l'on me rend propice
notre élégante Hébé. Chez elle on me présente je brigue sa faveur
car près de Monseigneur elle est assez puissante.

Certain soir sans éclat seul je fus chez la belle...

L'Officier: comment te reçut elle?

L'Abbé: Hélas! Hélas! Hélas! Comme un prélat!

L'Officier: Sans la double épaulette tiens, dans nos garnisons,
le beau sexe nous traite en petits compagnons:

Madame la majore m'avait pris en pitié; un Capitaine en pié
m'enlève la pécure; en fin, bien affligé, j'attaque sa suivante.

L'Abbé: une simple suivante?

L'Officier: je touche la suivante; un abbé se présente

Hélas! Hélas! Hélas! J'ai mon congé!

El petit sopar, o l'Abat que volia progressar (1781)

L'Oficial: M'agrada la glòria...

L'Abat: ... i a mi la facilitat

L'Oficial: només visc per servir

el meu Príncep i la bellesa

L'Abat: jo ho veig tot de prop amb indiferència

tret de la meva fortuna i salut

L'Oficial: doncs bé! tot i això en l'estat militar

L'Abat: doncs bé! tot i això sota l'alçacoll

L'Oficial: és un fet

L'Abat: és un fet

Els dos: és un fet i és un fet!

L'Abat: em moro de cansament

L'Oficial: i jo d'avorriment

Els dos: Ah, que el celibat és un cruel estat!

III. Duo (Oficial, Abat)

L'Abat: Pensava en beneficis quan em vaig fer capellà, i tot em fou propici
gràcies a la nostra elegant Hébé. Un dia vaig anar a casa seva per demanar-li
un favor car al costat de Monsenyor ella és molt poderosa.

Un vespre qualsevol vaig anar sol a casa seva...

L'Oficial: com et va rebre ella?

L'Abat: Ai las, ai las, ai las! Com a un prelat!

L'Oficial: Sense la doble xarretera aquí, en les nostres casernes,
el bell sexe ens tracta com a petits companys:

una dama ho empitjora compadint-me; un capità en peu
me la treu; finalment, ben afligit, vaig i ataco la serventa.

L'Abat: a una simple serventa?

L'Oficial: jo toco la serventa; un capellà es presenta

Ai las, ai las, ai las! Estic de permís!

Le petit soupié, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

L'Abbé: J'abhorre la méthode de l'indiscrete Hébé:
elle a mis à la mode son trop heureux Abbé.

Les prudes surannées, femmes d'un certain rang,
dont le crédit est grand, sur moi sont acharnées.

L'ombre de mon rabat dès qu'elles l'aperçoivent...

L'Officier: Quoi, toutes te reçoivent?

L'Abbé: Hélas! Hélas! Hélas! Comme un Prélat!

L'Abbé: Tu fais, donc, cas des femmes?

L'Officier: Dieu!

L'Abbé: Moi, pour me ranger, je plante là ces dames.

L'Officier: Il faut nous arranger.

L'Abbé: Je prens la lieutenance.

L'Officier: Moi ton petit collet.

L'Abbé: J'aurai l'air moins coquet sous l'habit d'ordonnance.

L'Officier: Mais il court certains bruits:

si contre l'Angleterre nous avons une guerre...

L'Abbé: si contre l'Angleterre...?

L'Officier: nous avons une guerre, Abbé, je me dédis.

L'Abbé: Comment! Tu te dédis?

L'Officier: je me dédis!

(après un moment de réflexion)

L'Abbé: Eh bien pour la patrie, moi je me sacrifié:
va mourir en soldat, je peuplerai l'État.

IV. Air (soprano)

Je ne vois rien, mon beau garçon, de si mausade
qu'un gazon des jardins des ruisseaux,
des hêtres, des oiseaux toujours gazouilans, toujours gazouilans,
de gros vilains moutons bélans, toujours bélans,
et vos fades beautés champêtres.

El petit sopar, o l'Abat que volia progressar (1781)

L'Abat: Avorreixo el mètode de la indiscreta Hébé:
ella ha posat de moda el seu feliç capellà.

Les beates antiquades, dones d'un cert rang,
el crèdit de les quals és gran, sobre mi s'han aferrat.

L'ombra del meu alçacoll tan aviat com perceben...

L'Oficial: Què, totes et reben?

L'Abat: Ai las, ai las, ai las! Com a un prelat!

L'Abat: Fas cas, doncs, a les dones?

L'Oficial: I ara!

L'Abat: Jo, per posar seny, planto aquelles dames.

L'Oficial: Cal que ens posem d'acord.

L'Abat: Jo prenc la teva lloctinència.

L'Oficial: Jo el teu alçacoll.

L'Abat: Tindria un aire menys beat sota l'hàbit de comandant.

L'Oficial: Però corren certs rumors:

si contra Anglaterra tenim una guerra...

L'Abat: si contra Anglaterra...?

L'Oficial: si tenim una guerra, Abat, jo me'n desdic.

L'Abat: Com! Te'n desdius?

L'Oficial: jo me'n desdic!

(després d'un moment de reflexió)

L'Abat: Doncs bé, per la pàtria em sacrificaré:
morint com un soldat, jo repoblaré l'Estat.

IV. Ària (soprano)

No veig res, amic meu, més depriment
que la gespa dels jardins amb rierols,
amb faigs, amb ocells sempre refilant, sempre refilant,
amb malcarats xais belant, sempre belant,
i les vostres insulses belleses campestres.

Le petit soupi, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

Quittez, quittez, un ignoble séjour où languit tristement l'amour.
Croyez une femme estimable que votre candeur a charmé.
Vous en deviendrez plus aimable et vous en serez mieux aimé.

V. Vaudeville (Zélie, Frontin, Finette)

Zélie: L'Abbé, vous êtes fort à craindre et ce n'est pas fort étonnant
on a tant sujet de se plaindre on vous soupçonne d'entreprendre.
Malgré votre affreux caractère vous plaisez,
je ne sais pourquoi mais tout est dit quand on sait plaire.
Allons, l'Abbé, ramenez moi!

Amant constant d'une abbaye, il voudra faire le coquet.
Mais par le mariage de Zélie il sera pris au piège.
Plus fait que lui pour la tendresse vous aimez de meilleure foi;
à votre sort on s'intéresse. Allons, Monsieur, conduisez moi!

Frontin: Notre maîtresse, qui sait vivre, s'en est tirée à son honneur:
son exemple est très bon à suivre, et vous avez comme elle un cœur.
Finette: Vous montrez, en versant à boire, la grâce et la fierté d'un Roi.
Vous m'aimez, je veux bien vous croire. Allons, faquin, conduisez moi!

VI. Duo (Officier, Abbé)

L'Officier: Ne reviendrez vous plus beaux jours des premiers âges
jours purs et sans orages, où les jeux les plaisirs étaient les bienvenus?
Où les mauvais buveurs et les amans volages étaient presque inconnus?
Le champagne et l'amour m'enseignent l'art de plaire;
une mousse légère pétillait dans le verre et la flamme légère
qui brille dans vos yeux par un double plaisir m'élève jusqu'aux cieux.
Ne reviendrez vous plus beaux jours des premiers âges
jours purs et sans orages, où les jeux les plaisirs étaient les bienvenus?
Où les mauvais buveurs et les amans volages étaient presque inconnus?

El petit sopar, o l'Abat que volia progressar (1781)

Deixeu, deixeu un innoble sojorn on llanguix tristament l'amor.
Cregueu una dona estimable que la vostra bona fe ha encantat.
Esdevindreu més amable i sereu més ben estimat.

V. Vaudeville (Zélie, Frontin, Finette)

Zélie: Mossèn, feu bé en tenir por i no és pas massa sorprenent.
Tenim tantes coses de què queixar-nos que sospitem què esteu tramant.
Malgrat el vostre mal caràcter vos agradeu,
no sé perquè però tot és dit quan se sap agradar.
Va, mossèn, torneu-me!

Amant constant d'una abadia, es voldrà fer l'elegant.
Però el marit de Zélie serà atrapat a l'ensopegar.
Més fet que ell per a la tendresa, vos estimeu de millor fe;
per la vostra sort hom s'interessa. Anem, Senyor, conduïu-me!

Frontin: La nostra mestressa, que sap viure, ha deixat perdre el seu honor.
Son exemple és aconsellable seguir, i teniu com ella un cor.
Finette: Vos mostreu, rendint-vos a la beguda, la gràcia i l'orgull d'un rei.
M'estimeu, us vull ben creure. Anem, camàlic, conduïu-me!

VI. Duo (Oficial, Abat)

L'Oficial: No tornareu més, bells dies dels primers anys,
dies purs i sense oratges, on els jocs i els plaers eren benvinguts?
On els mals bevedors i els amants frívols eren quasi desconeguts?
El xampany i l'amor m'ensenyen l'art de plaire;
una escuma lleugera bombolleja a la copa i la flama lleugera
que brilla en vostres ulls per un doble plaer m'eleva fins als cels.
No tornareu més, bells dies dels primers anys,
dies purs i sense oratges, on els jocs i els plaers eren benvinguts?
On els mals bevedors i els amants frívols eren quasi desconeguts?

Le petit soupé, ou l'Abbé qui veut parvenir (1781)

L'Abbé: Ah! que le genre humain est bien tombé, Zélie!
Par système on s'ennuie; on est sobre convive et triste libertin.
Nous avons il est vrai, la bonne compagnie, qui suit le bon vieux train.
Nos Messieurs cependant ne valent pas nos dames;
sans les honnêtes femmes, dont les bouches
les ames s'ouvrent à la tendresse et boivent assez bien,
Bacchus et l'Amour même étaient réduits à rien.
Ah! que le genre humain est bien tombé, Zélie!
Par système on s'ennuie; on est sobre convive et triste libertin.

VII. Quatuor (Hébé, Zélie, Abbé, Officier)

Ne les regrettons plus ces jours des premiers âges,
jours purs et sans orages, où les jeux les plaisirs étaient les bienvenus,
où les mauvais buveurs et les amans volages étaient presqu' inconnus.
Ne les regrettons plus ces jours des premiers âges,
jours purs et sans orages, où partout les plaisirs étaient les bienvenus,
ne les regrettons plus, ne les regrettons plus, ne les regrettons plus.

El petit sopar, o l'Abat que volia progressar (1781)

L'Abat: Ah! Que el gènere humà és ben sonat, Zélie!
Per sistema hom s'enutja; som sobris convidats i tristos llibertins.
Tenim, és veritat, una bona companyia que segueix el bon vell estil de vida.
Els nostres senyors, no obstant, no valen el que les nostres dames;
sense les honestes dones, les boques i ànimes de les quals
s'obren a la tendresa i beuen tan bé,
Bacus i el mateix Amor no serien res.
Ah! Que el gènere humà és ben sonat, Zélie!
Per sistema hom s'enutja; som sobris convidats i tristos llibertins.

VII. Quartet (Hébé, Zélie, Abat, Oficial)

No enyorem aquells dies dels primers anys,
dies purs i sense oratges, on els jocs i els plaers eren benvinguts,
on els mals bevedors i els amants frívols eren quasi desconeguts.
No enyorem aquells dies dels primers anys,
dies purs i sense oratges, on arreu els plaers eren benvinguts,
no els enyorem, no els enyorem, no els enyorem!

CAMERATA OBERTURA

Músics de l'orquestra

Nacho Cantalejo Director

Carles Bueno Flauta I

Federico Sánchez Flauta II

Marga Gratacós Violí I (concertino)

Clara Sandaran Violí I

Alejandro Ramos Violí I

Federica Alborch Violí II

Carlos Segura Violí II

Àlex Ferré Violí II

Carme Casas Viola

Teresa Comas Viola

Isabel Ojanguren Cello

Francesc Marín Teclat

(Primera pàgina de la obertura, manuscrit original 1781)

<http://gallica.bnf.fr/ark:/12148/btv1b9067415z>

Contacte

Email: camerataobertura@gmail.com

Web: <http://camerataobertura.comli.com>